

Downloaded via the EU tax law app / web

SODBA SODIŠ?A (peti senat)

z dne 12. junija 2014(*)

„Predlog za sprejetje predhodne odlo?be – Šesta direktiva o DDV – Oprostitve – ?len 13(B)(d), to?ki 3 in 5 – Pojma ‚drugi vrednostni papirji‘ in ‚drugi pla?ilni instrumenti‘ – Sistem spodbujanja prodaje – Kartice popustov – Dav?na osnova“

V zadevi C?461/12,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odlo?be na podlagi ?lena 267 PDEU, ki ga je vložilo Gerechtshof 's-Hertogenbosch (Nizozemska) z odlo?bo z dne 11. oktobra 2012, ki je prispela na Sodiš?e 15. oktobra 2012, v postopku

Granton Advertising BV

proti

Inspecteur van de Belastingdienst Haaglanden/kantoor Den Haag,

SODIŠ?E (peti senat),

v sestavi T. von Danwitz, predsednik senata, E. Juhász, A. Rosas (poro?evalec), D. Šváby in C. Vajda, sodniki,

generalna pravobranilka: J. Kokott,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališ?, ki so jih predložili:

- za nizozemsko vlado M. Noort in C. Wissels, agentki,
- za vlado Združenega kraljestva C. Murrell, agentka, skupaj z R. Hillom, barrister,
- za Evropsko komisijo A. Cordewener in E. Manhaeve, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 24. oktobra 2013,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odlo?be se nanaša na razlago Šeste direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav ?lanic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (UL, posebna izdaja v slovenš?ini, poglavje 9, zvezek 1, str. 23, v nadaljevanju: Šesta direktiva).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Granton Advertising BV (v nadaljevanju: Granton Advertising) in Inspecteur van de Belastingdienst Haaglanden/kantoor den Haag

(inšpektor davčne službe v Haaglandnu/urad v Den Haagu, v nadaljevanju: Inspecteur) glede tega, ali so kartice popustov, ki jih je prodajala družba Granton Advertising v letih od 2001 do 2005, predmet davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV).

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 11(A) Šeste direktive, naslovljen „Na ozemlju države“, ki spada pod naslov VIII – „Davčna osnova“, v odstavku 3 določa:

„Davčna osnova ne vključuje:

[...]

(b) popustov na ceno in rabatov, odobrenih naročniku in obračunanih v trenutku dobave;

[...]“

4 Člen 13 te direktive, naslovljen „Oprostitev na ozemlju države“, ki spada pod naslov X – „Oprostitev“, vsebuje del A („Oprostitev za določene dejavnosti, ki so v javnem interesu“), del B („Druge oprostitve“) in del C („Izbire“).

5 Člen 13(B) te direktive določa:

„Brez poseganja v druge določbe Skupnosti države članice [...] oprostijo:

[...]

(d) naslednje transakcije:

[...]

3. transakcije, vključno s posredovanjem, v zvezi z depoziti, tekočimi računi, plačili, transferji, dolgovi, čeki ali drugimi plačilnimi instrumenti, razen izterjave dolgov in faktoringa;

[...]

5. transakcije, vključno s posredovanjem, razen upravljanja in hrambe, z delnicami, deleži v družbah ali združenjih, obveznicami in drugimi vrednostnimi papirji, razen z:

– dokumenti, ki ustanavljajo lastništvo na blagu,

– pravicami ali vrednostnimi papirji iz člena 5(3);

[...]“

Nizozemsko pravo

6 Člen 11 zakona o prometnem davku (Wet op de omzetbelasting) z dne 28. junija 1968 (*Staatsblad* 1968, št. 329) v različici, ki velja za spor o glavni stvari, določa:

„1. Pod pogoji, ki se določijo z uredbo, so davka oproščene:

[...]

i. te dobave blaga in storitve:

[...]

2. transakcije – vključno s posredovanjem, razen hrambe in upravljanja – ki se nanašajo na efekte in druge vrednostne papirje, razen blagovnih vrednostnih papirjev;

[...]

j. te storitve:

[...]

2. transakcije, vključno s posredovanjem, v zvezi z žiro in tekočimi računi, depoziti, plačili, transferji, dolgovi, čeki ali drugimi plačilnimi instrumenti, razen izterjave dolgov in faktoringa;

[...]“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

7 Dejansko stanje v sporu o glavni stvari se je odvijalo v obdobju med letoma 2001 in 2005, v katerem je Granton Advertising, družba nizozemskega prava, ki se je do 7. junija 2004 imenovala Granton Marketing BV, izdajala in prodajala kartice, poimenovane „Granton“ (v nadaljevanju: kartice Granton). Te kartice, ki so se potrošnikom prodajale po ceni med 15 in 25 EUR, so jim v zameno pri trgovcih in podjetjih, kot so restavracije, kinematografi, hoteli ali savne, ki so za to z družbo Granton Advertising (v nadaljevanju: vplanjena podjetja) sklenili pogodbo, dajale pravico do pridobitve določenega števila proizvodov in storitev pod ugodnejšimi pogoji. Kartice Granton so bile na voljo na prodajnih mestih, ki jih je družba Granton Advertising plačevala za vsako prodano kartico Granton.

8 Iz pogojev tipske pogodbe, sklenjene med družbo Granton Advertising in vplanim podjetjem, ki jo je navedlo predložitveno sodišče, je razvidno, da je bil cilj vplanim podjetij ta, da sodelujejo z družbo Granton Advertising privabljajo stranke, da bi kupovale njihove proizvode in storitve. Vplanjena podjetja so se za to zavezala, da sprejmejo veljavne kartice Granton, ki so jim bile predložene, in da dobavijo proizvode in/ali storitve, navedene na vsaki kartici Granton, do najvišje vrednosti, navedene na njej.

9 Iz pogojev te tipske pogodbe je poleg tega razvidno, da je družba Granton Advertising skrbela za izdelavo, distribucijo, oglaševanje in prodajo kartic Granton. Po podpisu pogodbe družba Granton Advertising vplanim podjetjem ni zaračunala nobenega zneska na podlagi kartic Granton in od njih ni prejela nobenega nadomestila.

10 Predložitveno sodišče glede značilnosti teh kartic navaja, da je vsaka kartica Granton svojemu imetniku dajala pravico do popusta pri naročilih pri vplanijenih podjetjih, katerih imena so bila navedena na zadevni kartici. Popust se je priznal za ponudbe, navedene na kartici, pri čemer so bile ponudbe na vsaki kartici različne glede na to, kakšne dogovore je vplanjeno podjetje sklenilo z družbo Granton Advertising. Popusti so se uveljavljali s predložitvijo kartice, z oddajo kupona, ki spada h kartici, ali s podpisom zadevnega vplanjenega podjetja na kartico. Imetniki kartice Granton so lahko iz naslova drugih ugodnosti v številnih primerih dobili tudi dve enoti ponujenega proizvoda ali storitve za ceno ene. Poleg tega so bile kartice Granton zasnovane tako, da je imel njihov imetnik korist tudi, če jo je uporabil le enkrat. V veliko primerih je bilo mogoče med veljavnostjo kartice, ki je večinoma šest mesecev, večkrat ali celo vsak dan sprejeti ponudbo ali ponudbe, navedene na kartici.

11 Poleg tega kartice Granton niso bile vezane na osebo, temveč so bile prenosljive. Ni pa jih bilo mogoče zamenjati za denar ali izdelke.

12 Inspecteur je leta 2005 pri družbi Granton Advertising opravil revizijo. Ker je menil, da je prodaja kartic Granton s strani tega podjetja predmet DDV, je zoper njo izdal odmero odločbo. Po pritožbi družbe Granton Advertising je bil znesek iz te odločbe 643.567 EUR.

13 Družba Granton Advertising je, mnenje da je prodaja kartic Granton oproščena plačila DDV, vložila tožbo na Rechtbank Breda (prvostopenjsko sodišče v Bredi) zoper to odločbo Inspecteur. Rechtbank Breda je tožbo družbe Granton Advertising zavrnilo, ker je menilo, da kartice Granton ne spadajo pod pojma „drugi vrednostni papirji“ ali „drugi plačilni instrumenti“ v smislu Šeste direktive, ob upoštevanju med drugim sobesedila, v katerega se ta pojma umešata v tej direktivi, in njenega pomena v nizozemščini in v drugih jezikovnih različicah te direktive. Poleg tega naj bi bilo treba po mnenju Rechtbank Breda ta pojma razlagati ozko.

14 Družba Granton Advertising je zoper to odločbo Rechtbank Breda vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču Gerechtshof 's-Hertogenbosch (pritožbeno sodišče v 's-Hertogenboschu). To sodišče meni, da je mogoča širša razlaga pojmov „drugi vrednostni papirji“ in „drugi plačilni instrumenti“, kot je ta, ki jo je podalo Rechtbank Breda. Vendar to sodišče ugotavlja, da niti zgodovina nastanka navedene direktive, niti doktrina, niti obstoječa sodna praksa ne omogočajo določitve obsega teh pojmov v okoliščinah, kakršne so v zadevi v glavni stvari.

15 V teh okoliščinah je Gerechtshof 's-Hertogenbosch prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba pojem ‚drugi vrednostni papirji‘ iz člena 13(B)(d), točka 5, Šeste direktive [...] razlagati tako, da zajema kartico Granton, ki je prenosljiva in ki se uporablja za (delno) plačilo blaga in storitev, in če da, ali sta izdaja in prodaja take kartice oproščeni DDV?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali je treba pojem ‚drugi plačilni instrumenti‘ iz člena 13(B)(d), točka 3, Šeste direktive [...] razlagati tako, da zajema kartico Granton, ki je prenosljiva in ki se uporablja za (delno) plačilo blaga in storitev, in če da, ali sta izdaja in prodaja take kartice oproščeni DDV?

3. Če je kartica Granton ‚drug vrednostni papir‘ ali ‚drug plačilni instrument‘ v zgoraj navedenem smislu, ali je za odgovor na vprašanje, ali sta njena izdaja in prodaja oproščeni DDV, upoštevno, da je pri uporabi te kartice pobiranje davka na sorazmerni del cene, plačane zanjo, praktično nemogoče?“

Vprašanja za predhodno odločanje

16 S temi vprašanji, ki jih je treba obravnavati skupaj, predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13(B)(d) Šeste direktive razlagati tako, da prodaja kartice popustov, kakršna je ta v zadevi v glavni stvari, pomeni transakcijo, ki se nanaša na „druge vrednostne papirje“ ali „druge plačilne instrumente“ v smislu točke 5 oziroma točke 3 te določbe, ki se nanaša na nekatere transakcije, ki jih morajo države članice oprostiti plačila DDV.

Uvodne ugotovitve

17 Poudariti je treba, da sta določitev in morebiten izračun DDV za kartice Granton odvisna od pravnih in ekonomskih značilnosti teh kartic (glej v tem smislu sodbo Komisija/Nemčija, C-427/98, EU:C:2002:581, točka 57 in navedena sodna praksa). Zato, čeprav se vprašanja, ki jih je postavilo predložitveno sodišče, nanašajo med drugim na vprašanje morebitne oprostitve za transakcijo prodaje takih kartic, je treba najprej pojasniti pogoje za trženje teh kartic, ker imajo ti elementi vpliv na ugotovitev obstoja obdavčljive transakcije in na presojo njene narave.

18 V zvezi s tem je iz predložitvene odločbe razvidno, da lahko imetnik kartice Granton kupi proizvode ali storitve, ki jih ponujajo vključena podjetja, pod ugodnejšimi pogoji, dogovorjeni med njimi in družbo Granton Advertising, med drugim vključno z znižanjem cene. Vendar, medtem ko je v besedilu vprašanj za predhodno odločanje navedeno, da se kartica Granton „uporablja za (delno) plačilo“ blaga in storitev, pa iz drugih podatkov iz predložitvene odločbe izhaja, da se vključeno podjetje ob predložitvi te kartice s strani njenega imetnika ravno odpove zahtevi po plačilu dela običajne cene, tako da ta imetnik ne opravi nobenega plačila v višini zneska tega znižanja.

19 Šteti je namreč treba, da dejstvo, da vključeno podjetje sprejme to, da se odreče zaračunavanju zneska, ki ustreza znižanju na podlagi teh ugodnih pogojev, pomeni, kakor je poudarila tudi Evropska Komisija v svojih pisnih stališjih, popust na ceno v smislu člena 11(A)(3)(b) Šeste direktive. V skladu s sodno prakso Sodišča se tak popust, ki se ne sme vključiti v davčno osnovo zadevne transakcije, nanaša predvsem na razliko med običajno maloprodajno ceno in zneskom denarja, ki ga prodajalec na drobno dejansko prejme (glej v tem smislu sodbi Boots Company, C-126/88, EU:C:1990:136, točka 22, in Argos Distributors, C-288/94, EU:C:1996:398, točka 16).

20 Poleg tega je treba glede davčne osnove transakcije pri prodaji kartic Granton poudariti, da ni mogoče šteti, da zneski, ki jih potrošniki plačujejo družbi Granton Advertising za nakup kartice Granton, pomenijo posredno protivrednost – ali njen del – za dajatve, ki jih lahko potrošniki koristijo pozneje pri vključenih podjetjih. Ne obstaja namreč zadostna neposredna povezava med zneskom, ki ga plačajo ti potrošniki za to kartico Granton, in proizvodi ali storitvami, ki jih ti potrošniki morebiti pridobijo od vključenih podjetij (glej v tem smislu sodbi Coöperatieve Aardappelenbewaarplaats, 154/80, EU:C:1981:38, točka 12, in Hotel Scandic Gåsabäck, C-412/03, EU:C:2005:47, točka 22).

21 Glede tega poleg dejstva, da ne obstaja noben sporazum med imetniki kartic Granton in v?lanjenimi podjetji, in ker ta podjetja ne dobijo nobenega dela prihodkov, ki jih družba Granton Advertising prejme od prodaje teh kartic, ne obstaja nobena potrebna povezava med pla?ilom potrošnika družbi Granton Advertising za pridobitev kartice Granton in vrednostjo znižanj, ki jih je isti potrošnik morebiti deležen pri v?lanjenih podjetjih. Znesek morebitnih znižanj, ki je odvisen zlasti od uporabe te kartice in od razpoložljivosti ponudb pri v?lanjenih podjetjih, je aleatoren in ga je prakti?no nemogo?e vnaprej predvideti (glej po analogiji sodbo Lebara, C?520/10, EU:C:2012:264, to?ka 38).

22 V teh okoliš?inah je treba šteti, prvi?, v nasprotju s tem, kar je navedlo predložitveno sodiš?e, da uporaba kartice Granton ne more pomeniti „pla?ila“ za namene Šeste direktive, ker gre v bistvu za znižanje cene, drugi?, da popusti, ki jih dajejo v?lanjena podjetja, niso vklju?eni v dav?no osnovo morebitnih transakcij med njimi in imetniki kartic Granton in, tretji?, da je cilj vprašanj, ki jih je postavilo predložitveno sodiš?e, zlasti izvedeti, ali je treba prodajo kartic Granton potrošnikom – neodvisno od drugih transakcij, ki jih morebiti opravijo isti potrošniki z v?lanjenimi podjetji – oprostiti pla?ila DDV ali ne.

Oprostitev pla?ila prodaje kartic Granton

23 Glede vprašanja, ali je treba prodajo kartic Granton oprostiti pla?ila DDV ali ne, je treba ugotoviti, ali take kartice popustov spadajo pod pojem „drugi vrednostni papirji“ ali pojem „drugi pla?ilni instrumenti“ iz to?ke 5 oziroma to?ke 3 ?lena 13(B)(d) Šeste direktive.

24 Vse stranke, ki so Sodiš?u predložile pisna stališ?a, in sicer vladi Nizozemske in Združenega kraljestva ter Evropska komisija, menijo, da kartice popustov, kakršne so kartice Granton, ne spadajo pod ta pojma in torej njihova prodaja ni transakcija, oproš?ena pla?ila DDV.

25 Spomniti je treba, da gre v skladu s sodno prakso Sodiš?a pri oprostitev, navedenih v ?lenu 13 Šeste direktive, za samostojne pojme prava Unije, katerih namen je izogniti se razlikam pri uporabi ureditve DDV med državami ?lanicami (sodba Nordea Pankki Suomi, C?350/10, EU:C:2011:532, to?ka 22 in navedena sodna praksa), in da se ti izrazi razlagajo ozko, saj te oprostitev pomenijo izjeme od splošnega na?ela, da se DDV pla?a za vsako storitev, ki jo dav?ni zavezanec opravi za pla?ilo (sodbi Stichting Uitvoering Financiële Acties, 348/87, EU:C:1989:246, to?ka 13, in Skandinaviska Enskilda Banken, C?540/09, EU:C:2011:137, to?ka 20).

26 Da bi ugotovili, ali kartice popustov, kakršne so kartice Granton, spadajo po eni strani pod pojem „drugi vrednostni papirji“ ali po drugi strani pod pojem „drugi pla?ilni instrumenti“, kot sta v ?lenu 13(B)(d) Šeste direktive, je treba upoštevati med drugim besedilo tega ?lena, sobesedilo, v katerega sta ta pojma vklju?ena, in namen oprostitve, ki jo ta ?len dolo?a (glej v tem smislu zlasti sodbe Merck, 292/82, EU:C:1983:335, to?ka 12; ebookers.com Deutschland, C?112/11, EU:C:2012:487, to?ka 12, in RVS Levensverzekeringen, C?243/11, EU:C:2013:85, to?ka 23).

Vprašanje, ali kartice Granton spadajo pod pojem „drugi vrednostni papirji“

27 V zvezi z besedilom dolo?be, ki dolo?a zadevno oprostitev, je treba spomniti, da države ?lanice na podlagi ?lena 13(B)(d), to?ka 5, Šeste direktive oprostijo zlasti transakcije z „delnicami, deleži v družbah ali združenjih, obveznicami in drugimi vrednostnimi papirji“. Medtem ko se ta oprostitev tako posebej nanaša, po eni strani, na vrednostne papirje, ki dajejo lastninsko pravico nad pravnimi osebami, in po drugi strani, na vrednostne papirje, ki pomenijo dolg, pa je treba tudi „druge vrednostne papirje“ iz te dolo?be šteti vsaj za „vrednostne papirje“. Zato je zanje treba šteti, da so primerljivi z vrednostnimi papirji, posebej navedenimi v tej dolo?bi.

28 To zadnjo ugotovitev podpirajo vrednostni papirji, ki so izrecno izključeni iz oprostitve, določene v isti določbi, in sicer tisti, ki ustanovljajo lastništvo na blagu, ter deleži ali udeležbe, ki so enakovredni deležem, ki dajejo imetniku pravno ali dejansko lastninsko pravico ali pravico do posesti nepremičnine ali dela nepremičnine, če jih država članica šteje za premoženje v stvareh v skladu s členom 5(3)(c) Šeste direktive (glej v tem smislu sodbo DTZ Zadelhoff, C-259/11, EU:C:2012:423, točka 42). Njihova lastnost „vrednostnih papirjev“, ker pomenijo zlasti lastninsko pravico na premičninah in nepremičninah, je namreč ne glede na izključitev oprostitve, določene v tej določbi, pokazatelj tega, kar je treba razumeti pod pojmom „vrednostni papir“ za namene člena 13(B)(d), točka 5, Šeste direktive.

29 Glede sobesedila te določbe je treba spomniti na sodno prakso Sodišča, v skladu s katero so transakcije, oproščene plačila DDV na podlagi člena 13(B)(d) Šeste direktive, po svoji naravi finančne storitve. Čeprav ni potrebno, da te transakcije, določene glede na naravo opravljenih storitev, izvedejo banke ali finančne ustanove, so, če jih obravnavamo v celoti, finančne transakcije (glej v tem smislu sodbo Velvet & Steel Immobilien, C-455/05, EU:C:2007:232, točki 21 in 22 in navedena sodna praksa).

30 Glede ciljev te določbe je treba dodati, da je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da je namen oprostitve finančnih transakcij, naštetih v členu 13(B)(d), točka 5, Šeste direktive, odplačila DDV zlasti ta, da se odpravijo težave, povezane z določitvijo davčne osnove in zneska DDV, ki se lahko odbije (sodbi Velvet & Steel Immobilien, EU:C:2007:232, točka 24, in Skandinaviska Enskilda Banken, EU:C:2011:137, točka 21).

31 Glede vprašanja, ali je treba v obravnavanem primeru kartico popustov, kakršna je kartica Granton, šteti za „drug vrednostni papir“ v smislu člena 13(B)(d), točka 5, Šeste direktive, je treba najprej poudariti, da kadar potrošnik kupi tako kartico, ne dobi niti lastninske pravice nad družbo Granton Advertising, niti terjatve do tega podjetja, niti kakršne koli pravice, povezane s tema pravicama. Značilnost kartice Granton je namreč dejstvo, da svojemu imetniku daje le pravico do znižanj cen proizvodov in storitev, ki jih ponujajo vplanjena podjetja.

32 Iz preučitve bistvenih značilnosti kartice Granton, kakor izhajajo iz spisa, predloženega Sodišču, je razvidno, da ta nima nobene nominalne vrednosti in je pri vpljenih podjetjih ni mogoče zamenjati za denar ali blago. V teh okoliščinah prodaja take kartice potrošnikom po svoji naravi ni finančna transakcija v smislu sodne prakse Sodišča glede člena 13(B)(d) Šeste direktive (glej v tem smislu sodbi Velvet & Steel Immobilien, EU:C:2007:232, točki 22 in 23, in Nordea Pankki Suomi, EU:C:2011:532, točke od 24 do 27).

33 Nazadnje, ker davčna osnova obdavčljive transakcije ustreza protivrednosti, ki jo potrošniki plačajo za pridobitev kartic Granton, izračun DDV na tej osnovi ne bi smel pomeniti posebnih težav.

34 Ker je treba, kakor je bilo opozorjeno v točki 25 te sodbe, pogoje oprostitve iz člena 13(B)(d) Šeste direktive razlagati strogo, je treba šteti, da kartice popustov, kakršne so te, ki se obravnavajo v zadevi v glavni stvari, ne spadajo pod pojem „drugi vrednostni papirji“ v smislu člena 13(B)(d), točka 5, Šeste direktive.

Vprašanje, ali kartice Granton spadajo pod pojem „drugi plačilni instrumenti“

35 Spomniti je treba, da v skladu s členom 13(B)(d), točka 3, Šeste direktive države članice oprostitijo transakcije v zvezi z „depoziti, tekočimi računi, plačili, transferji, dolgovi, čeki ali drugimi plačilnimi instrumenti“.

36 Kakor je bilo ugotovljeno v točki 29 te sodbe, je treba glede pojmov „drugi vrednostni papirji“ iz člena 13(B)(d), točka 5, Šeste direktive šteti, da tudi transakcije, oproščene na podlagi točke 3 te določbe, spadajo na področje finančnih transakcij (glej v tem smislu sodbo *Velvet & Steel Immobilien*, EU:C:2007:232, točka 22).

37 Pojasniti je treba, da se člen 13(B)(d), točka 3, Šeste direktive zlasti nanaša na plačilne instrumente, kot so čeki. Kakor pa je bilo opozorjeno v točkah 18 in 31 te sodbe, čeprav kartice Granton dajejo pravico do znižanj cen, pa same po sebi niso plačilni instrument za namene te direktive. Zlasti, kot je poudarila tudi vlada Združenega kraljestva, čeprav so te kartice prenosljive in jih je mogoče po neki ceni preprodati, pa način njihovega delovanja ne vključuje nobenega prenosa denarja, v nasprotju s plačili, transferji in čeki.

38 Ker je treba v teh okoliščinah, kakor je bilo opozorjeno v točki 25 te sodbe, pogoje oprostitve iz člena 13(B)(d) Šeste direktive razlagati strogo, je treba šteti, da kartice popustov, kakršne so te, ki se obravnavajo v zadevi v glavni stvari, ne spadajo pod pojem „drugi plačilni instrumenti“ v smislu člena 13(B)(d), točka 3, Šeste direktive.

39 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba na postavljena vprašanja odgovoriti, da je treba člen 13(B)(d) Šeste direktive razlagati tako, da prodaja kartice popustov, kakršna je ta v zadevi v glavni stvari, ne pomeni transakcije, ki se nanaša na „druge vrednostne papirje“ ali „druge plačilne instrumente“ v smislu točke 5 oziroma točke 3 te določbe, ki se nanaša na nekatere transakcije, ki jih morajo države članice oprostiti plačila DDV.

Stroški

40 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloži o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališča Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

Člen 13(B)(d) Šeste direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero je treba razlagati tako, da prodaja kartice popustov, kakršna je ta v zadevi v glavni stvari, ne pomeni transakcije, ki se nanaša na „druge vrednostne papirje“ ali „druge plačilne instrumente“ v smislu točke 5 oziroma točke 3 te določbe, ki se nanaša na nekatere transakcije, ki jih morajo države članice oprostiti davka na dodano vrednost.

Podpisi

* Jezik postopka: nizozemščina.